

Van boven naar beneden: *Spinnendauw*, *Fuck de systeem* en *Wad adem zoet korenveld ziltten groet*

Expositie

Heerenveen - Melklokaal voor hedendaagse kunst: Heremaweg 20-1 (voormalige zuivelfabriek Jagtlust), vr en zo 13-18 uur, 31 mei t/m 3 juli
www.melklokaal.nl

Overzicht met onder meer het werk *Dag deling over heen de schijn van verblinding* en *Ochtend kiem*.

Fantasie als topsport

Manu Baeyens beoefent fantasie als was het topsport. „Maar ik doe dit niet om gek te doen. Ik ben zo, dit is vrij eigen... puur.”

Gitte Brugman

Deze week is Manu Baeyens druk met het inrichten van zijn expositie *Aardegroei* in Melklokaal in Heerenveen, die zondag wordt geopend. Galeriehouder Albert Oost pakt werk in dat wel bij zijn selectie hoorde, maar dat toch niet is opgehangen. Van de bovenverdieping klinken oerkreten, mysterieus gefluister en druppelend water.

Als je Melklokaal binnen stapt vallen meteen de uitbundige kleuren in het werk van Baeyens op. En het kennelijke plezier waarmee hij ze gebruikt. „Rijke pigmenten, daar ben ik naar aan 't zoeken. Bijna dat het licht geeft, dat boeit mij nu.” Melklokaal toont vooral werk van de afgelopen paar jaar, een aanzienlijk deel beleeft hier zijn première.

Baeyens geeft zelf een soort rondleiding door het pand, en begint boven. Op het achterste, wat donkerder deel van de voormalige

melkzolder heeft hij in zijn hoekige handschrift *Aardegroei* op de muur geschilderd in rode letters. Er tegenover een grote groene maan. Op een stelling staan potten aardbeienjam. „De associatie is duidelijk, denk ik: aarde, groei, vruchten...”

Hier klinkt zijn geluidstuk, dat hij speciaal voor deze gelegenheid heeft gemaakt. „Het is een opname van mijn eigen stem, die allerlei associaties oproept met bestaande klanken en geluiden zoals je bijvoorbeeld hoort bij de Inuit en Mongoolse keelzang.”

Zoals in dit geluidstuk didgeridoo, keelklanken en druppelend water elkaar afwisselen, zo buitelen kleuren en figuren in zijn tekeningen en schilderijen over elkaar heen, en zo dansen zijn uitspraken en titels. *Idyllische samengang*, *Constructief mallegein*, *Ochtendkiem*. „De titels zijn een extra stukje poëzie.”

Het is als de emmer, waarin voortdurend schuim opborrelt. Eén grote bron van indrukken, die op een of andere manier hun weg vinden. Soms in dierfiguren van allerlei lapjes, die hij met grove steken aan elkaar heeft genaaid, waaronder *Zap Walla* – het hondje van Frank Zappa. Of in collages als *Geen aarzelings in de ontluikende lente*, een doek dat aan drie kanten is betimmerd met latjes. Een ervan steekt uit aan de linkerkant, en aan dit latje hangen rode en blauwe kralenkettingen.

In het tweede deel van de boven-

verdieping vormen een aantal van deze beelden en doeken een compositie met losse citroenen en de houten *Aanleunwoning*. „Je kunt er niet in, maar je kunt er tegenaan leunen. Vandaar *Aanleunwoning*”, legt Baeyens uit.

Manu Baeyens werd in 1972 geboren in Gent en volgde zijn opleiding in België. Via Rotterdam kwam hij in het Groninger dorp Eenrum wonen. „Daar vond ik een huisje met een ateliertje”, zegt hij bescheiden. Maar wat hem vooral trok was de rust en de leegte. Zijn hoofd is immers al vol genoeg met alle indrukken die de hele dag op hem afkomen.

In Eenrum is hij met meer werken tegelijk bezig, en kan hij materiaal opslaan waar hij mogelijk later iets mee kan. „Ik zag dat de bibliotheek boeken weggooide en vroeg of ik daar iets van mocht hebben. Nu heb ik een stapel van die geplastificeerde boekomslagen liggen.”

„Alles is zijn pallet, zegt hij. Papier, doek, acryl, maar ook stukjes gebreide shawl, draad, hout, stof en perschuim. Zijn inspiratie vindt hij vooral in de natuur, in volkskunst of het Hogeland dat Eenrum omringt. Vogels, paarden en vooral konijnen bevolken zijn schilderijen. „Ik heb een groot ontzag voor dieren.” En mensfiguren, soms in vreemde houdingen. „'t Is wel zoeken, om die choreografie te krijgen... Ik kan zo tien poppetjes tekenen, maar om balans te krijgen...”

Baeyens wijst in het 'tekeningen-kabinet' op een portret met een groene achtergrond, *Muntmos*. „Is het groen verzadigd? Dan knip ik 't af en begin op een nieuw vel.” Hij heeft er een collage van gemaakt, aangevuld met een gele vorm die hij er op geniet heeft. „Er zijn mensen geïrriteerd doordat er nietjes op zijn. Maar daar lig ik niet wakker van.”

De losheid die hij in zijn collages en tekeningen weet te bereiken, probeert hij ook op doek te verwezenlijken. „Dat is heel fysiek, al die kleuren en tinten.” Hij probeert steeds nieuwe werelden te schep- pen, zonder regels, en geeft zichzelf veel vrijheid. „Alles kan. Dat is het mooiste van eigen brood bakken. Je kan er alles in stoppen.”

Hoewel zijn werk onbevangen – zelfs vrijblijvend – oogt, heeft het wel degelijk een zekere gelaagdheid. „Er gebeurt veel, toch ziet 't eruit of 't altijd zo had moeten zijn.”

In de keuken van Melklokaal drinkt hij een kop thee, terwijl hij twee catalogi weggeeft. Hij opent de ene op het schutblad en haalt dikke stiften te voorschijn. „Heb je iets met dieren?” Het antwoord luidt 'honden'. „Die kan ik.” Met paars tekent hij een viervoeter tussen twee bloemen in groen en rood. Op een strook schilderstape schrijft hij de naam van de ontvan- ger. Met een spelfout, die hij stevig corrigeert. „Zo gaat dat bij mij altijd...”